

חמור שחיפש מזל

א. קארגנובה

"כלומר אין. חבל מאוד" אמר החמור ורצה לצאת.
 "חכה, חכה חמור!" עצר אותו האיל "אולי זה
 המזל?" ופרש לפניו צעיף צמר גדול ושעיר.
 "לא, אינני חושב כך" ענה החמור וניגש לדלת "אלך
 אל העזה. אולי אמצא מזל אצלה."

היה פעם חמור שרצה למצוא מזל, אך לא ידע
 בדיוק מה זה. לכן הלך קודם לשכנו הטוב, איל.
 "שלום. האם יש אצלך מזל?" שאל החמור.
 "כנס, תכף אסתכל."
 החמור נכנס, והאיל חיפש במזנון.. תחת מיטות..
 במקרר.. ובסוף הניע כתפיים "משום מה לא
 רואה.."

"אא-אא" אמר החמור "אין מזל אצל האיל וכנראה
גם אין אצלך.."
"כן, אבל אצלי יש חלב" קראה העזה "והוא טעים
וגם מזין! ובכלל..."
"בכלל" זה לא מזל!" בחוכמה אמר החמור, ואחרי
שנפרד מהעזה הלך אל הברווז.

"עזה שלום. אולי אמצא אצלך מזל?" שאל החמור
בתקווה.
"מזל?" העזה העמידה קערה צבעונית על השולחן
והתחילה להרהר. "יתכן.. רק אינני זוכרת איפה
שמתי.."

הברווז הוריד מכסה מדלי גדול, הבליט את חזהו
 בגאווה ואמר "הנה! הבט!"
 החמור שם את ראשו לדלי. "מה זה? אתה צוחק
 ממני? הרי אלה ראשנים!"
 "אכן, דלי שלם! זה מזל!" קרא הברווז.
 "מזל כזה לא מוצא חן בעיניי!" אמר החמור
 "שלום!"

הברווז ישב על עלה גדול של שושנת-מים, ואכל
 ארוחת בוקר. הוא אכל את המטעם האהוב שלו –
 סלט אצות עם גרגירי נחל, וקוויקווק מרוב נחת.
 "שלום ברווז! אני מחפש מזל. האם אין לך כזה
 במקרה?"
 "איך לא יהיה?" קוויקווק הברווז ושחה לקראת
 החמור.
 "ואפשר לראות?"

"אז מה?" שאלו "מצאת מזל?"

החמור נאנח וסבב בראשו...

"שמעו!" נשמע מעץ גבוה קולו של עורב זקן "איפה

שהיער הצפוף הגביע את ענפיו לשמיים, איפה

שפלג מים רוחש, איפה שדוב ישן במאורתו, שם,

תחת אורן גבוה זקן, תמצאו את מזלכם! ורגליכם

תעזורנה לכם להגיע!"

החמור הלך הלאה עד שהגיע ליער.

"הי, חמור!" קרא לו מישהו בשקט.

החמור הסתתר אחרי עץ והקשיב. רשרשו שיחים

ולשביל יצאו.. העזה והאיל!

"אל תפחדי" אמרה לה העזה.
 "לא נפגע בכ" הרגיע אותה האיל.
 והחמור שאל "את – מזל?"
 "אני מאשה" אמרה הילדה "ואני רעבה! וקר לי!
 ורוצה הביתה!"

החמור, העזה והאיל רצו הרבה זמן, אך בסוף
 מצאו את האורן הזקן, גבוה, גבוה ביותר. זה
 האורן! והמזל? איפה הוא? האם העורב הזקן
 שיטה בהם?
 החמור הלך סביב העץ ומצא ילדה קטנה! היא
 החזיקה דלי כחול בידיה ורעדה מקור.

"עכשיו נחמם אותך" אמר האיל ושם על כתפי
הילדה צעיף צמר שעיר, שהביא אתו.
ומאשה התחממה והפסיקה לרעוד.
"ועכשיו הביתה!" אמר החמור. מאשה עלתה על
גבו וכולם יצאו לדרך. ודרך הביתה תמיד קצרה
ושמחה יותר.

"תכף!" קראה העזה, לקחה את הדלי הכחול
והלכה אחרי שיחים.. אחרי רגע חזרה והעמידה
לפני הילדה את הדלי, מלא בחלב עד השוליים.
"שתי חלב!" אמרה לילדה "הוא טרי!"
ומאשה שתה חלב מהדלי עד לטיפה האחרונה.

הילדה נשקה לחברים החדשים שלה. לחמור באפו
 השחור. לעזה באפה הורוד. לאיל באף החום.
 "תודה לכם. עזרתם לי! איזה מזל!"
 וכך החמור וחבריו מצאו את מזלם.

"ראו! ראו! זה הבית שלי!" מאשה קפצה מגבו של
 החמור ומחאה כפיים.
 ואמנם, העזה, החמור והאיל ראו שני עצי לבנה
 ובית יפה עם גג רעפים אדומים.